

Empatik

– imbatça · 26 Şubat 2018

empatik

ki sen,
ruhumun orman kuytusunu ve bu kuytuda yeşeren hüzünlü bir çiçektin
bedenin kurudukça bir damla gözyaşı daha içerdin köklerinden

cesur değildin belki ama bir o kadar yürekliydi sevda bakışların
sığ denizlerinde bile kopacak fırtınalara çok ça limandın içinde

ben mi,
ben fırtına değil okyanusun ta kendisiydim
yüzünü bile göremediğim limanlarındaki hoyrat bir esinti

en derininden
laciverttim maviye kaçan
yakamozdum ay ışığına sevdalı
sahillerine vuran bembeyaz köpük
aşkımdı... içimdeki tüm yaşanılacak yaşamlarda

nicedir
imbatlar sert olmasa da ters eser oldu şehrimin kıyılarına
ve anlayamadık tüm iklimleri giydik sınırsız üzerimize

bu aralar
alnına rastgelesi sürülmemiş sarhoş bir balıkçı teknesi gibiyim
kanatlarında ecel taşıyan tüm martıların çılgınlıklarında kaybettim içimdeki maviyi
ne denizim belli
ne de seferlerim

seyir defterinde bile adı geçmeyen alabora olmuş kimliğimde
kıyısızlığımıza ağlar
sönüp de yanamayan tüm fenerler

benim artık
kalabalığında sessiz ve kimsesiz

ışıkları kr
caddeleri dilsiz tüm kentler

tüm çıkmaz sokaklardaki adresler
ve ayak izlerini terk etmiř tüm gidiřler benim artık

eęer bir gün
düřerse aklın dehlizlerime

bil ki
gittięin uzaęım

ki ben
ruhundaki hücre odalarına hapsettiğin empatik bir kşeyim aslında

kurabileceęin bir dř değil
kurup ta yıkamayacağın kadar gerçeğim

řiir gibi
Ölüm gibi...

ilhanaşıcıaralılıkibinonbeş